
Els veritables impulsors del Procés

177
cromos

Jordi **Calvís** Burgués
Andreu **González** Castro

Cossetània Edicions

Jordi Calvís Burgués

Andreu González Castro

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: març de 2016

© dels textos: Andreu González Castro

Il·lustracions: Jordi Calvís i Burgués

© de l'edició:

9 Grup Editorial — Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls • Tel. 977 60 25 91 • Fax 977 61 43 57

cossetania@cossetania.com • www.cossetania.com

Disseny i composició: Can Antaviana

Impressió: Gràfiques Moncunill, SL

ISBN: 978-84-9034-406-4

DL T 275-2016

Dedicat a la memòria del meu sogre,
Juan Miguel Royo Garrido (1945-2015).
Et trobem molt a faltar.

ANDREU GONZÁLEZ

Per què els Herois Indepes?

El pròleg de l'Evangeli segons Joan comença amb aquestes paraules reveladores: “En el principi era el verb”. I exactament d'aquesta manera és com van començar els Herois Indepes: en el principi va ser el Wert, perquè el primer cromó de la sèrie es va dedicar al ministre de Cultura el 27 d'octubre de 2012. En realitat, però, el concepte d'herois indepes era previ, ja que el grup de música berguedà Brams, liderat per Francesc Ribera Titot, havia dedicat una cançó a Federico Jiménez Losantos en el seu onzè disc, *Oferta de diàleg*, l'any 2011. La lletra de la polèmica cançó “Inauguració” fa:

*Sou, Federico, gran entre els grans,
heroi nacional dels Països Catalans.
Sense vós segur, segur, segur, segur,
segur que no seríem tants.*

Els Herois Indepes van anar creixent a les xarxes socials amb una força insòlita, però no hi havia cap intenció que saltessin al paper. Fins que el 23 d'abril de 2015, el Jordi Ferré, editor de Cossetània, va assaltar l'Andreu amb una nova proposta: “Què et semblaria escriure sobre la catalanofòbia? Podries tenir el llibre per a l'any

que ve?”. Al cap de pocs dies l'Andreu va trobar que no tenia gaire sentit escriure un assaig sobre la catalanofòbia i començar de zero quan la idea més brillant per parlar-ne ja circulava feia dies per les xarxes socials gràcies al Jordi Calvis i els seus Herois Indepes, penjats a Facebook, Twitter, Pinterest i Instagram. El concepte, per si algú el desconeix, consisteix a agrair la seva constància als habituals de l'insult als catalans. Al capdavant, són ells la gran fàbrica d'independentistes, els que no ens permeten defallir en l'intent de trobar la sortida del laberint hispànic. Si hom està temptat de pensar “va, deixem-ho córrer: tampoc no ens va tan malament a Espanya”, el Tribunal Constitucional, Paco Marhuenda, Pedro J. Ramírez i els seus adlèters vindran al rescat amb l'analogia nazi més inversemblant i no el deixaran caure en la temptació del federalisme ficció.

Així és com l'Andreu es va posar en contacte amb el Jordi Calvis i va proposar-li de complementar els seus cromos brillants amb glosses dels personatges que els emmarquessin més bé. Molts d'aquests són polítics, periodistes o escriptors de renom dels quals es pot revelar alguna ombra poc coneguda. D'altres, directament, pertanyen a una galeria bigarrada de personatges de segona o tercera fila que, malgrat la seva categoria dubtosa, gaudeixen de cert predicament en mitjans ultres. Aquests individus també donen molt de joc, per l'extravagància o virulència de les seves paraules contra l'independentisme democràtic.

Tots els cromos segueixen el mateix patró: nom del personatge, atzagaiada contra els indepes o els catalans, classificació segons el nivell d'eficàcia en la generació d'independentistes i dibuix. Alguns bocamolls han estat guardonats amb un Godwin Seal of Approval (Segell d'Aprovació de la Llei de Godwin). Això vol dir que les seves paraules compleixen la llei de Godwin, segons la qual en una discussió en línia que s'allarga —al Twitter, al Facebook, etc.—, la probabilitat que et comparin amb els nazis o Hitler és gairebé segura.

Una puntualització: hi ha alguns grans herois que només tenen un cromo. A les xarxes socials poden haver-hi aparegut més d'un cop, però ens ha semblat més interessant recollir la bestiesa més escandalosa o evocadora que han proferit i fer-ne una glossa que no pas comentar-les totes, cosa que podria resultar reiterativa. Per això els cromos no són correlatius i hi ha alguns salts en la numeració.

A l'hora d'escriure aquest llibre, el repte era assolir allò que els clàssics van anomenar *delectare et prodesse*, que en català modern es pot traduir com passar-s'ho bé mentre sents com en diuen de l'alçada d'un campanar. Amb els Herois Indepes hem intentat això mateix: que el lector passi una bona estona davant la ridícula i

desproporció d'alguns embats unionistes alhora que pren consciència de quin és el pa que s'hi dona en un Estat de baixa qualitat democràtica.

Finalment, no volem deixar de donar les gràcies als amics que ens han acompanyat i ajudat en aquesta recopilació de generadors d'independentistes, sobretot a Miquel Strubell (@mstrubell), Kim Aulet (@elsomatent) i David d'Enterria (@denterd). Sense vosaltres aquest recull no hauria estat tan exhaustiu.

Jordi CALVÍS BURGÚES
Andreu GONZÁLEZ CASTRO

1

José Ignacio

Wert

Ministre d'Educació, Cultura
i Esport del govern espanyol

bit.ly/wert-españolizar

La Sexta. 10/10/2012

twitter.com/HeroisIndepes/status/261971927105687552

La veritat és que, quan vam sentir aquesta afirmació, de seguida ens van venir al cap un parell de preguntes. La primera: “Espanyolitzar-los?”. La segona: “Més?”. Al Baix Llobregat, en realitat, s’ha de fer una gimcana per intentar recordar que no vivim a Palència o Guadalajara. Engués la tele i la majoria dels canals són en espanyol. Vas al supermercat i, amb poques excepcions, els productes estan etiquetats de la mateixa manera que a Jaén. Els cinemes a penes ofereixen cinema en català. Molta canalla gasta un català primet, tan primet que, a la primera dificultat, tornen a la zona de seguretat, al castellà. Hi passen d’esma, en alguns casos amb cert alleujament. Els infants veuen Disney Channel en castellà perquè no el poden triar en català. I això ni és normal ni és innocent. Com tampoc no ho és que les cançons de *La Voz Kids* es cantin en castellà o anglès, però mai en català, que esdevé invisible.

Així que, davant d’aquest panorama, quan és sabut i arxiconegut que la canalla està saturada de castellà i el català només té el fortí de l’escola —durant la primària, perquè durant la secundària, ai las!, molts professors són poc mantenidors—, ens tornem a fer en veu alta la pregunta del principi: “Espanyolitzar els nens catalans? Encara més?!” **#1**

Si Espanya fos un país normal, no tindria una fundació que es digués Francisco Franco, destinada a mantenir la memòria del general colpista i dictador. A Alemanya és impensable una Adolf Hitler Stiftung —si el Google Translate no m’ha traït— i a Itàlia no hi ha cap Fondazione Benito Mussolini, així que és difícil d’entendre per què hi ha una Fundación Francisco Franco (FFF). I encara menys que rebi subvencions públiques. Però ja se sap: *Spain is different*, com deia l’eslògan que Fraga va impulsar l’any 60 per atreure el turisme d’arreu del món.

El cas és que la FFF no es limita a promoure el coneixement de la figura del dictador, com afirma, sinó que, a més, opina sobre actualitat política. El text que citem és prou explícit i ens recorda que el rei del Paral·lel, el cordovès Lerroux, era el president del govern espanyol quan els fets d’octubre del 34 van acabar amb Companys a la presó, després que proclamés l’Estat Català de la República Federal Espanyola. (No resulta gaire difícil deduir per què Albert Rivera, el líder de Ciudadanos, és anomenat “lerrouxito” per molts catalanistes.)

Per cert, que el capità general de Catalunya, Domènec Batet, afusellat a Burgos el 18 de febrer de 1937 per haver intentat aturar l’aixecament del 1936, s’havia enfrontat als Mossos l’any 34. Què hauria passat si el 1934 no hagués acatat les ordres de Madrid i hagués

Fundación Nacional Francisco Franco

bit.ly/fundacionfranco

Octubre de 2012

twitter.com/HeroisIndepes/status/262132729490075648

donat suport a la Generalitat amotinada? Qui vulgui la resposta a aquesta hipòtesi, que llegeixi la magnífica novel·la *Els ambaixadors*, l’Albert Villaró.

4

Francisco *Alamán*

Coronel
de l'exèrcit espanyol

bit.ly/por-encima-de-mi-cadaver

Alerta Digital. 31/8/2012

twitter.com/HeroisIndepes/status/262236410327736321

Quan tractem de l'exèrcit espanyol o de cossos militaritzats com la Guàrdia Civil, poca broma. Poca broma perquè de seguida ens adonem del caràcter gonadal de moltes afirmacions que fan els seus integrants i que, en una democràcia avançada, serien difícils de concebre.

El cas és que el diari *Alerta Digital*, que es vanta de deixar-les anar pel broc gros ("sin matices ni medias tintas"), ha publicat diversos cops articles d'aquest coronel d'infanteria, Francisco Alamán. Amb paraules gruixudes. Com la resta de notícies de la publicació, tot sigui dit: "España, estercolero social", "La debilidad del Estado da alas a los sediciosos", etc. Alamán, en una entrevista en aquell mitjà, garla sobre Catalunya que és un gust, expressa la seva admiració per Franco i insulta el ministre de Defensa espanyol, Pedro Morenés. Tres en un, tu.

Penseu que això li ha comportat cap problema, al Sr. Alamán? Potser ha estat destituït? Doncs no, perquè està jubilat des de 2003, de forma que les seves paraules són assimilables a les de qualsevol altre ciutadà. Per cert, que Francisco Alamán no ha deixat de publicar articles en un altre digital, *Asturias Liberal*. Tant liberalisme resulta fascinant. Amb aquests liberals espanyols, com deuen ser els conservadors i els reaccionaris? 🇪🇸

José María

Aznar

Expresident
del govern espanyol

bit.ly/aznar-catalunya

El País. 24/10/2012

twitter.com/HeroisIndepes/status/262504441167638529

El pitjor d'aquesta frase d'un fill i nét de falangistes és que no es tracta d'una profecia, sinó d'una amenaça. Cada cop que la sentim, pensem el mateix: no està fent una descripció, sinó que està amenaçant a fer tot el possible i l'impossible per dividir Catalunya i atiar l'enfrontament entre catalans de la manera més bèstia imaginable.

Per asserenar-nos, però, imaginem per un moment aquesta mateixa afirmació aplicada a tots els territoris que en algun moment van ser espanyols i que ara no ho són. Perquè allò de la "indissoluble unitat de la nació espanyola", en realitat, és discutible. Si l'amic Xavier Anguera no es va descuidar cap territori en aquesta enumeració, algun dia van ser espanyols Flandes, el Milanesat, l'Artois, el Franc Comtat, Savoia, Nàpols, Sicília, Sardenya, Malta, San Cristóbal y Nieves (actual Saint Kitts and Nevis), Barbados, Antigua i Barbuda, Portugal, la Catalunya Nord, el nord de Taiwan, Santa Lúcia, Jamaica, els territoris de Ternate, Tidore i una part de l'illa de Borneo a Indonèsia, les Bahames, l'illa de Granada, Gibraltar, Dominica, Trinitat i Tobago, Louisiana, Arkansas, Oklahoma, Kansas, Nebraska, Dakota del Sud, Dakota del Nord, Wyoming, Minnesota, Iowa, Oregon, Idaho, Montana, Washington i la part sud d'Alaska, el sud-oest de la Colúmbia Britànica, el Paraguai i les illes Falkland o Malvinas. A més de Cuba, Bolívia, l'Argentina, el Perú, etc.

Cap d'aquests territoris no ha deixat de romandre unit per culpa d'haver deixat de ser espanyol. Quina diferència amb Catalunya, on ja s'ha decidit que la Val d'Aran s'autodetermini quan vulgui!

6

Primera aclariment: Soraya Sáenz de Santamaría no és parenta de José Antonio Sáenz de Santamaría, un militar espanyol que va participar en el bàndol sollevat durant la Guerra Civil espanyola (1936-1939) i que va ocupar càrrecs de relleu durant la dictadura, la Transició i la democràcia. Així que, si ningú no és responsable de la família on l'ha situat l'atzar, encara ho és menys d'algú que no és ni de la família.

Així que centrem-nos en Soraya, número 2 de Rajoy des de 2011. Resulta que es convertí en advocada de l'Estat amb 27 anys, per això la fallera legalista. No és que un Estat hagi de convidar a desobeir les lleis, però Soraya fa sempre una triple impressió força dolenta: la de ser una setciències burleta, la de pretendre que amb les lleis n'hi ha prou per abordar els problemes polítics (com ara l'encaix de Catalunya a Espanya) i la de ser una manaire que governa a cop de Reial Decret Llei. Pel que fa a Catalunya, n'hi ha prou per situar el personatge de recordar que liderà, amb Federico Trillo, el recurs d'inconstitucionalitat contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya aprovat per les Corts el maig de 2006. Amor a dojo.

Però anem a la frase: quina amenaça soterrada conté la frase de Soraya? Es refereix a l'atac informàtic del 9N, que va costar 3,4 milions d'euros? És legal fer servir els diners dels catalans per malbaratar-los i aturar la voluntat popular? Per cert, que la frase de la

Soraya

Sáenz de Santamaría

Vicepresidenta
del govern espanyol

bit.ly/soraya-referendum

Voz Pópuli. 27/9/2012

twitter.com/HeroisIndepes/status/262571961299898369

portaveu del govern popular va donar peu que Jordi Calvís la reinterpretés amb un tarannà molt més democràtic en vigílies del 9-N de 2014: "Tinc un vot i no tindrè por d'usar-lo".

Esperanza

Aguirre

Presidenta del Partit
Popular de Madrid

bit.ly/espe3000

Voz Pópuli. 17/10/2012

twitter.com/HeroisIndepes/status/262647200537006081

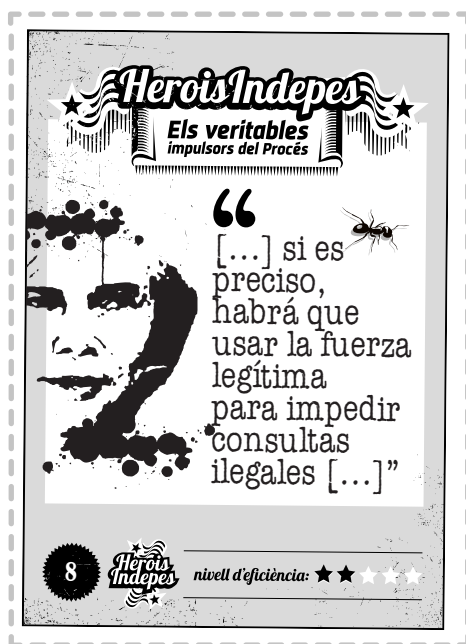
Quan et diuen que Espanya té 3.000 anys d'història, la primera pregunta que et ve al cap és "tan pocs?". Només 3.000? Adaptant aquell mantra del personatge de la sèrie 'Oh, Europa!', "me l'imaginava més antiga". Perquè a alguns tot això de romandre espanyols vulguis no vulguis se'ns està fent massa llarg.

Un cop d'ull a la Viquipèdia, però, ens diu que, en realitat, la unificació d'Espanya va ser una mica posterior. La unió dinàstica s'esdevé el 1516 amb la pujada al tron de Carles I; l'estatal, el 1716, mercès als coneguts Decrets de Nova Planta; la institucional, el 1812, amb la Constitució de Cadis. Però, segons Esperanza Aguirre, Espanya és molt anterior. Espanya és anterior a les invasions dels regnes germànics. És anterior a la conquesta romana de la península Ibèrica. És anterior a la fundació d'Empúries. Espanya va néixer fa 3.000 anys, és a dir, amb els fenicis. I una mica després ja van venir els celtes, els cartaginesos... Tots aquests ja eren espanyols i, quan alguna tribu es revoltava, els deien: "A ver, ¿qué pone en tu DNI?".

Del que no hi ha dubte és que Esperanza Aguirre va aprendre molt bé la lliçó de Woody Allen a la seva biografia apòcrifa del comte de Sandwich: "Simplifica, simplifica". Doncs això: que Espanya té 3.000 anys d'antiguitat i ves que no fem curt. #1

8

Elisa *de la Nuez*

Advocada
de l'Estat

bit.ly/consultas-ilegales

El Mundo. 10/10/2012

 twitter.com/HeroisIndepes/status/262839852427513857

Aquesta advocada de l'Estat, o el que és el mateix, una persona amb la mateixa formació que Soraya Sáenz de Santamaría, amb una frase així il·lustra aquell concepte que, amb un terme en aragonès, diu: “de tanto que te quiero, te aboñego”. Que, traduït al pus bell catalanesc de València, seria “tant te vull que et trac un ull”. Perquè ens recorda que els catalans, “com la resta d'espanyols”, serem protegits de nosaltres mateixos. I serem protegits de nosaltres mateixos perquè no se'ns permetrà una consulta il·legal. Si cal, se'ns protegirà de nosaltres mateixos per la força, com si fóssim uns sonats que cal vestir amb camisa de força.

Aquestes paraules ens aboquen a una doble reflexió. D'una banda, la consideració que els catalans som menors d'edat. Uns menors d'edat als quals cal protegir i apartar dels perills de la democràcia, que només es pot exercir subsumits i diluïts en un cos social més ampli: l'espanyol. La segona reflexió té a veure amb el hàmbster. Un referèndum no es pot fer perquè no està dintre de l'àmbit de les competències catalanes. “Doni'ns la competència”. “No”. “Fem, llavors, una consulta”. “És il·legal”. “Facin-la legal”. “No”. “Fem un procés participatiu, doncs”. “No es pot fer dintre de l'àmbit de les seves competències”. “Doni'ns-les”. “No”. I així *in aeternum* dins la roda del hàmbster.

Guillermo

Fernández Vara

Expresident
d'Extremadura
bit.ly/devolver-extremeños

El Periódico. 26/9/2012

twitter.com/HeroisIndepes/status/262896042675142656

Servidor, Andreu González, ha conegut algun extremeny d'origen en la seva vida. Resulta que a l'Hospitalet n'hi van arribar gairebé 10.000 entre 1960 i 1975. Però si se senten més extremenys que catalans, després de tota una vida a casa nostra i a casa seva, ja resulta més difícil d'esbrinar. El que no he trobat mai ha estat ni un sol extremeny deportat a Catalunya, segrestat en origen o enganyat per una xarxa de tràfic de persones i traslladat contra la seva voluntat cap a aquest racó de la Península. La realitat, reconeguem-ho, és força més trivial: en venir un empès per la gana, i un veí al darrere, i un cosí després, i un germà més tard... Ganes de prosperar.

Per acabar-ho d'adobar, el dirigent del PSOE no només parlava dels extremenys que van emigrar, sinó fins i tot dels seus fills i néts. Arribat el cas de la independència, i sempre segons Fernández Vara, Catalunya quedaria sense un capital humà cabdal: Javier Cercas (Ibáñero, 1962), que també surt en aquesta sèrie de cromos, i els Hermanos Calatrava. Però sobretot perdríem Estopa. I això sí que no!

Per cert, que el líder socialista va acabar despenjant el text del seu blog on feia aquestes afirmacions tan gruixudes i va matisar que tots hem hagut de "pagar algun peatge" davant d'aquesta crisi. No es pot ser més crac: utilitzar la paraula peatge quan la seva comunitat autònoma no té ni un sol quilòmetre d'autopista de pagament!